

Poglavlje I

Somersham, Cambridgeshire
Kolovoz 1818.

Vojvotkinja je tako jako... jako... stvarno jako *šarmantna*. Tako...« Anđeoskog osmijeha, g. Postlethwaite, župnik iz Somershama gestikulirao je po zraku. »*S kontinenta*, ako razumijete što hoću reći.«

Stojeći pokraj ulaza u župni dvor i čekajući da dovezu dvokolicu, Honoria Wetherby poželjela je da može razumjeti. Izvlačenje podataka od mjesnog župnika uvijek je bilo prvo što bi poduzela nakon što bi dobila novo namještenje; nažalost, dok je njezina potreba za novim podacima bila važnija nego inače, komentari g. Postlethwaita bili su previše neodređeni da bi bili korisni. Kimala je ohrabrujući ga — i uhvatila se jedinog podatka koji bi nešto mogao značiti. »Je li vojvotkinja stranog podrijetla?«

»Vojvotkinja udova.« Postlethweitovo se lice ozarilo. »Želi da je sada tako zovu. Strankinja, pitate?« Naginjući glavu na stranu, razmislio je o pitanju. »Pa moglo bi se tako reći — ona je rođena i odgojena u Francuskoj, ali među nama je već tako dugo da se doima dijelom našeg krajolika. Doista«, oči su mu se zacaklile, »ona je svojevrsna *znamenitost* našega ograničenog horizonta.«

Toliko je Honoria i sama shvatila. I bio je to razlog zašto je htjela znati više. »Dolazi li i udova ovdje na službu? Nisam nigdje opazila vojvodski grb.« Promatrajući kamenu crkvu iza župnog dvora, prisjetila se mnogobrojnih memorijalnih natpisa u čast pokojnika iz

raznih plemićkih obitelji, uključujući izdanke obitelji Claypole čijem se kućanstvu pridružila prošle nedjelje. Ali vojvodske ploče, po mogućnosti ispisane imenom i titulom, nigdje nije otkrila.

»Katkad«, odgovorio je Postlethwaite. »Ali postoji privatna crkva na imanju, *predivno* smještena. Ondje je kapelan g. Merryweather. Vojvotkinja je uvijek pouzdana u svojoj pobožnosti.« Tužno zatrese glavom. »Što, nažalost, nije opća značajka obitelji.«

Honorina se oduprla snažnom porivu da zaškripi zubima. *Koje obitelji?* Taj podatak nastoji dobiti već tri dana. Budući da je njezina nova poslodavka ledi Claypole uvjerena da će njezina kći Melissa, sada Honorijina učenica, postati iduća vojvotkinja, doimalo se mudrim doznati sve što se moglo o vojvodi i njegovoj obitelji. Svakako bi pomoglo znati obiteljsko ime.

Svojim je izborom provela jako malo vremena u visokom društvu, ali je, zahvaljujući dugačkim pismima svojega brata Michaela bila razmjerno upućena u trenutačno stanje obitelji koje su činile zlatni krug — krug u kojem je i sama rođena. Kada bi doznala ime, ili čak glavni naslov, znala bi mnogo više.

Međutim, iako je u nedjelju cijeli sat objašnjavala zašto je Melissi suđeno da bude iduća vojvotkinja, ledi Claypole nijedanput nije spomenula naslov sretnog vojvode. Pretpostavljajući da će taj podatak lako doznati, Honorina nije htjela previše ispitivati ledi Claypole. Tek ju je bila upoznala i doimalo joj se nepotrebnim pokazivati svoju neupućenost. Nakon što je upoznala Melissu i njezinu mlađu sestru Annabel, odbacila je ideju da pita njih; pokazivanje neupućenosti takvima moglo bi joj samo izazvati probleme. Isti ju je razlog sprječavao da ispita osoblje Claypole Halla. Uvjerena da će doznati sve što je htjela znati prigodom posjeta mjesnim gospođicama Auxiliary, dogovorila je da se njezino slobodno poslijepodne podudara s najkorisnijim od mjesnih okupljanja.

Zaboravila je na to da će u lokalnu vojvodu i vojvotkinju udovu spominjati samo pod njihovim općim naslovima. Svi su njihovi susjedi znali na koga misle — ona još nije. Nažalost, podsmijeh s kojim su druge dame gledale na vojvodske ambicije ledi Claypole učinile su postavljanje jednostavnog pitanja nadasve neprikladnim.

Neustrašiva, Honoria je pretrpjela dugačak sastanak o prikupljanju dovoljno sredstava za popravak krova crkve, zatim je pretražila crkvu iščitavajući svaku ploču koju je mogla pronaći, ali bezuspješno.

Duboko uzdahnuvši, spremila se priznati svoju neupućenost.

»Kojoj...«

»A tu si, Ralph!« Niz stazu je dojurila gđa Postletweite. »Žao mi je, draga moja, što vas prekidam.« Nasmijala se Honoriji, a zatim pogledala svojeg supruga. »Došao je dečko s porukom gđe Mickleham – hitno te želi vidjeti.«

»Izvolite, gospođice.«

Honoria se okrenula i ugledala župnikova vrtlara gdje vodi mrzovoljnog sivca kojega je konjušar Claypole Halla upregnuo u dvokolicu. Zatvorila je usta, ljubazno kimnula gđi Postletweite i zatim kliznula kroz vrata koja je župnik držao širom otvorenima. Uzimajući uzde, stisnutim osmijehom dopustila je vrtlaru da joj pomogne uspeti se na sjedalo.

G. Potlethweite se ozario. »Bit će mi drago vidjeti vas u nedjelju, gospođice Wetherby.«

Honoria je kraljevski kimnula. »Ništa me ne bi moglo spriječiti, g. Postlethweite.« I, pomislila je istodobno potičući sivca na pokret, *ako do tada ne budem znala tko je taj vražji vojvoda, neću vas pustiti dok ne doznam taj podatak!*

Zaokupljena svojim mračnim mislima, provezla se kroz selo. Tek kad je prošla posljednje kuće osjetila je težinu u zraku. Gledajući prema nebu, vidjela je da sa zapada dolaze olujni oblaci.

Obuzela ju je napetost; dah joj je zastao u grudima. Naglo usmjeravajući pogled naprijed, usredotočila se na raskrižje pred sobom. Cesta za Chatteris vodila je ravno, zatim je skretala na sjever, točno na put oluji. Dugačka cesta za Claypole Hall odvajala se nakon tri milje.

Nalet vjetra počeo ju je doticati, zviždao je izazivački. Honoria se lecnula; sivač se trznuo. Zaustavivši konja, počela je sebi predbacivati što se tako dugo zadržala vani. Naslov vojvode sigurno nije bio od životne važnosti. Oluja koja se približavala, s druge strane, itekako je bila.

Pogled joj je pao na stazu koja se spajala s cestom kod putokaza. Protezala se kroz strništa nakon kojih je nestajala u gustoj šumi koja je prekrivala blagu uzvisinu. Rekli su joj da je staza prečica koja se spaja s prilazom Claypole Halla samo nekoliko metara od ulaza na imanje. Izgledalo je da joj je to jedina prilika da dođe do Claypole Halla prije nego što je uhvati oluja.

Jedan pogled na oblake koji su se približavali, koji su s desne strane rasli poput nebeskog plimnog vala, bio je dovoljan da donese odluku. Uspravivši kralježnicu, Honoria je trznula uzdama i usmjerila sivca lijevo. Životinja je nestrpljivo krenula noseći je pokraj zlatnih polja koja su postajala sve tamnija kako su se oblaci približavali.

Tup prasak razbio je tešku tišinu. Honoria je pogledala ispred sebe, pretražujući stabla koja su im se sve više približavala. Krivolovci? Je li moguće da bi oni bili vani na ovakvu vremenu dok se divljač pred olujom skrivala u svojim staništima? Još je bila razmišljala o izvoru toga čudnovatog zvuka kada se iznenada šuma stvorila pred njom. Sivac je kasom nastavio naprijed dok ih šuma nije progutala.

Odlučna u tomu da ignorira oluju, kao i nemir koji je u njoj probudila, Honoria je razmišljala o svojim novim poslodavcima i o sumnji koju je osjećala u vezi s tim koliko su oni vrijedni njezinih talenata. Prosjaci ne mogu biti previše izbirljivi, rekla bi bilo koja *druga* guvernanta. Srećom, ona nije bila tek bilo koja guvernanta. Ona je bila dovoljno bogata da živi bezbrižno. Svojom je ekscentričnom voljom odbacila život tihe udobnosti i odabrala onaj koji joj je omogućivao da iskoristi svoje talente. To je značilo da je ona mogla birati svoje poslodavce i to je vrlo pouzdano i radila. No, ovaj se put sudbina umiješala i poslala je Claypolima. Obitelj Claypole nije je se dojmila.

Vjetar se oglosio poput vjesnice smrti da bi zatim utihnuo poput jecaja. Grane su se uzdizale i ljuljale, a one deblje strugale i ječale.

Honoria je promigoljila ramenima i ponovno usredotočila misli na obitelj Claypole — Melissu, najstariju kćer, moguću buduću vojvotkinju. Namrštila se. Melissa je bila sitna i pomalo nerazvijena, svijetle, da ne kaže bljedunjave puti. Što se ponašanja tiče, vjerno se

držala pravila »dopusti da te vide, ali ne i čuju« — nikada ne bi ni nekoliko riječi prozborila o sebi. Jedina njezina vrlina, koju je Honoria dosad otkrila, bilo je njezino držanje koje bi se moglo opisati kao nesvjesno elegantno — na svemu će drugome morati poraditi da bi uzdignula Melissu na zadovoljavajuću razinu. To jest, zadovoljavajuću razinu za jednog vojvodu.

Pronalazeći utjehu u svojoj ljutnji, koja joj je odvrćala misli s onoga što nije mogla vidjeti kroz gusti zastor ispred sebe, Honoria je odgodila iritantno pitanje vojvodina identiteta da bi razmotrila kvalitete koje je ledi Claypole pripisivala tom fantomu.

On je bio pažljiv, izvrstan zemljoposjednik, zreo, ali ne i star, spreman, uvjeravala ju je ledi Claypole, za brak i zasnivanje obitelji. Bio je on primjerak kojemu se nije mogla naći zamjerka. Ledi Claypole oslikala ga je kao razboritog, ozbiljnog, povučenog pojedinca, gotovo osamljenika. Ovo posljednje dodala je Honoria jer nije mogla zamisliti da bi ijedan vojvoda, osim nekog osamljenika, bio spreman zaprositi Melissu.

Sivac je vukao. Honoria je čvrsto držala uzde. Prošli su odvajanje na dvije uske staze koje su vijugale duboko među stabla tako gusta da je bilo nemoguće razaznati bilo što dalje od nekoliko metara. Pred njima je put skretao lijevo, iza doslovce slijepog zavoja. Sivac je zabacio glavu i išao naprijed.

Na oprezu radi zavoja, Honoria je opazila da je njihovu usponu došao kraj. Kako je težina njegova tereta odjedanput popustila, sivac je jurnuo. Honoria je popustila stisak — uzde su joj kliznule kroz prste. Proklinjući, ponovno ih uhvatila i čvrsto stisnula; nagnula se natrag i borila sa životinjom.

Sivac se uplašio. Honoria je ispustila glasan vrisak i snažno povukla, prvi put ne mareći za to što će to učiniti ustima konja. Srce joj je ubrzano tuklo kad je uspjela natjerati sivca da stane. Konj je naglo stao i posve se ukipio, samo mu se trepereća koža presijavala. Honoria se namrštila. Još nisu počeli udari gromova. Pogledala je niz put — i ugledala tijelo kako leži uz rub.

Vrijeme se zaustavilo — čak se i vjetar sledio.

Honoria je zurila. *Dragi Bože.*

Na njezin šapat lišće je uzdahnulo. Metalni trag svježe krvi protezao se putom. Sivac je stao u stranu; Honoria ga je zaustavila i iskoristila taj trenutak da proguta knedlu šoka koja joj je zastala u grlu. Nije morala ponovno pogledati da bi vidjela tamnu, svjetlucavu lokvu krvi kako raste pokraj tijela. Muškarca su nedavno ubili — mogao je još biti živ.

Sišla je s dvokolice. Sivac je mirno stajao, pognute glave. Sklonivši se prema rubu puta, Honoria je zavezala uzde oko grane i čvrsto stegnula čvor. Skinula je rukavice i gurnula ih u džep. Zatim se okrenula, duboko udahnula i krenula niz put.

Muškarac je još bio živ — znala je to čim je kleknula na travu blizu njega. Disao je glasno i teško. Ležao je na jednoj strani, nagnut naprijed. Primivši ga za desno rame, prevrnula ga je na leđa. Počeo je lakše disati što je Honoria jedva zamijetila jer joj se pogled zalijepio za krvavu ranu koja je nagrđivala lijevu stranu njegova kaputa. Svaki put kada bi čovjek mučno udahnuo, krv mu se izlijevala iz rane.

Morala je zaustaviti krvarenje. Honoria je spustila pogled i rupčić joj je već bio u ruci. Novi pogled na ranu potvrdio je njegovu neprikladnost. Brzo je skinula topazni svileni šal koji je nosila preko svoje sivosmeđe haljine i smotala ga u oblog. Odigavši muškarčev natopljeni kaput, nije micala njegovu uništenu košulju nego je pritisnula svoj improvizirani oblog preko zjapeće rane. Tek je tada pogledala njegovo lice.

Bio je mlad — svakako premlad da umre. Lice mu je bilo blijedo; crte pravilne, lijepe, još s tragovima mladenačke mekoće. Gusta smeđa kosa bila je razbarušena preko širokog čela; smeđe obrve izvijale su se u dva luka nad njegovim zatvorenim očima.

Honoria je pod prstima osjetila ljepljivu vlagu, njezin rupčić i šal nisu bili dovoljni da zaustave nemilosrdno krvarenje. Pogled joj je pao na njegovu kravatu. Skinuvši iglu koja je pričvršćivala platnene nabore, skinula je kravatu, smotala je i zatim namjestila debeli oblog te ga pažljivo pritisnula. Bila je nagnuta nad svojim pacijentom kada je grom udario.

Dubok, glasan zvuk prolomio se zrakom. Sivac je glasno zarzao i jurnuo niz put. Oštar zvuk loma popratio je glasan topot kopita.

Srce joj je bjesomučno tuklo dok je s bespomoćnim užasom gledala dvokolicu koja je jurnula pokraj nje. Grana s uzdama još zakvačena za nju, divlje je udarala u prolazu.

A onda je munja bljesnula. Iako je bila skrivena ispod gustih oblaka, ipak je uspjela osvijetliti put blistavom bijelom svjetlošću. Honoria je čvrsto zatvorila oči, potiskujući svoja sjećanja čistom snagom volje.

Slab jauk došao je do nje. Otvorila je oči i spustila pogled, ali njezin je pacijent još bio bez svijesti.

»Divno.« Pogledala je uokolo; činjenice više nije mogla izbjeći. Bila je sama u šumi, pod drvećem, miljama udaljena od skloništa, bez ikakvog prijevoza u kraju koji je prvi put ugledala prije četiri dana, dok je oluja šibala lišće s drveća — a pokraj nje ležao je teško ranjen muškarac. Kako bi mu ona mogla pomoći?

Um joj je postao bezizgledno prazan. Tu prazninu narušio je topot kopita. Isprva je pomislila da sanja, ali zvuk se postojano približavao i postajao sve glasniji. Omamljena olakšanjem, pridignula se. Stajala je na putu s prstima još na oblogu, osluškujući topot kako se sve više približava. Posljednju se minutu posve ispravila, okrenula i hrabro stala na sredinu puta.

Zemlja se zatresla i grmljavina ju je progutala. Podignula je pogled i ugledala Smrt.

Golemi crni pastuh rzao je i propinjao se nad njom, željezom potkovana kopita uzdizala su se samo nekoliko centimetara od njezine glave. Na leđima te zvijeri sjedio je muškarac ravan svojem pastuhu, odjeven u crno s ramenima koja su zaklanjala sumrak, tamne divlje grive, surovih, đavoljih crta lica.

Đavolja kopita udarala su o zemlju jedva stopu udaljena od nje. Bijesna, silovito rzajući, pokazujući bjelinu svojih očiju, životinja je potegnula uzde. Pokušala je zamahnuti golemom glavom prema njoj, kad joj je to uskraćeno, ponovno se pokušala propeti.

Mišići su se napinjali na rukama jahača i njegovim dugim bedrima pritisnutima uz strane pastuha. Cijelu minutu, koja je trajala kao vječnost, trajala je borba čovjeka i životinje. A onda se sve umirilo, pastuh je priznao svoj poraz dugim, potresnim konjskim uzdahom.

Prestrašena, Honoria je pogledala prema licu jahača i susrela njegove oči. Čak je i u tami sumraka bila sigurna u njihovu boju. Svijetle, blistavo zelene, doimale su se drevnima, sveznajućima. Velike, duboko usađene, pod snažno izvijenim crnim obrvama, dominirale su njegovim impresivnim snažnim licem. Njihov pogled bio je prodoran, hipnotizirajući — nezemaljski. U tom trenutku Honoria je bila sigurna da je on vrag koji je došao pokupiti jednog svojega. I nju, naravno.

A onda ju je zasula paljba psovski.